

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. február 16.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

KINEK A FIA?

Alapige: Máté 13,53-58.

Miután Jézus elmondta ezeket a példázatokat, továbbment onnan. Elment hazájába, és tanította őket a zsinagógában, és álmélgodva ezt mondták: „Honnan van ebben ez a bölcsesség és ez a csodatevő erő? Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind? Ugyan honnan van benne mindez?”

És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában.”

Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, szeretnénk ezt teljes meggyőződéssel, személyes hitvallásunkként is elmondani, hogy téged vallunk hatalmas Istennek, kezdet nélkül való természetnek, szent Atyáddal egy örök Istennek, és hisszük, hogy Szentlelkétől lelkeztél Istennek.

Így szeretnénk most leborulni előtted és megköszönni, hogy neked, aki nek adatott minden hatalom mennyen és földön, van szavad hozzánk, nyomorultakhoz.

Köszönjük, hogy a te szavadból olyan erő árad ma is, mint amikor emberi testben itt jártál a földön. Engedd ezt most megtapasztalnunk. Legyen a te igéd vigasztalás, bátorítás — melyikünknek mire van szükségünk. Emelj fel elesettségből, vagy törd össze keménységünket, de mindenképpen tisztítsd, formáld, teremtsd egészen újjá az életünket.

Ámen.

Igehirdetés

Jézus földi életének egy jelentéktelennek tűnő epizódja ez, de valami nagyon fontos igazság rejtőzik benne. Azt olvastuk, hogy miután azt a sok példázatot és a hozzáfűzött tanításait elmondta, hazamegy. Abba a faluba, amelyikben felnevelkedett: Názáretbe. Szombaton Ő is elmegy a zsinagógába,

ahol minden felnőtt férfi felolvashatott az Ószövetségből, és ha akarta, magyarázatot is fűzhetett hozzá.

Jézus az Ézsaiás 61-et keresi ki, és onnan kezdi olvasni Isten igéjét. „Az Úr Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek. Azért küldött el, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”

Azt olvassuk a folytatásban, hogy minden szem Órajta függött. Kíváncsi-an hallgatták, hogy mond-e még valamit. Hiszen ilyenkor van az, hogy „ez a mi fiúnk”. Kevés falu dicsekedhet azzal, hogy ilyen neves tanító került ki az ott lakók sorai közül. És most végre hazajött, és itt is felolvás. Daga a büszkeségtől a földijeinek a keble. Vajon mit fog mondani? Kérdezték is egymástól azt, amit az imént olvastunk, hogy honnan van ebben ez a csodatevő erő és ez a bölcsesség? Nem ő az ács fia? és nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit pedig Józsefnek, Simonnak, Júdásnak és Jakabnak, és nem köztünk élnek-e a nőtestvérei is? Honnan van benne ez az erő és ez a bölcsesség?

Mert azt ők is megállapították, amit sokan mások, hogy nem úgy tanít, mint az írástudók, hanem úgy, mint akinek hatalma van. Mond-e még valamit? És akkor Jézus elkezd beszélni. — Ha tovább olvastuk volna, akkor láthattuk volna, hogy ezzel a mondattal kezdi a magyarázatot: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra.” — Vagyis azt fűzi ehhez a gyönyörű prófétai igeszakaszhoz, hogy ez rólam szól. Ez a prófécia itt, most a szemetek láttára teljesedik be. Én vagyok az, akit az Atya küldött, akit Szentlelkével felruházott, és ezért tudok a szegényeknek örömhírt, a bűnösöknek bocsánatot, a megkötözötteknek szabadulást hirdetni.

Halljátok ezt, akik a bűneitekkel viaskodtok, akiket sok minden megkötöz? Nem kell tovább így élnetek. Nem kötelező Isten nélkül szenvedni. Nem kell így gyötrődni, hogy nincs bennetek igazi békesség, hogy nincs reménysetek. Ölitek egymást és magatokat, és senki nem tud segíteni rajtatok. Itt a segítség. Beteljesedett a prófécia: az Úr, az én Atyám, az Ő Lelkét adta nekem, és ezt nemcsak hirdetem, hanem kínálom is mindannyiótoknak. Vissza lehet találni az Atyához. Azért jöttem, hogy utat készítsek. Kövessetek engem, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.

Az emberek elképedve hallgatják. Mit beszél ez? Benne teljesedett be ez a szent prófécia? Azt mondja a Mindenhatóról: az én Atyám? Mi tudjuk, hogy ki az apja: Ennek az ácsnak a fia, aki itt lakik a faluban — és elsorolják a családtagok nevét. Nekünk ne magyarázzon! Hogyhogy a Mindenható az ő Atyja és így teljhatalommal cselekszik? — De éppen előtte ők kérdezték, hogy vajon honnan veszi ezt a hatalmat és ezt a bölcsességet. Most Jézus megmondta nekik. Nem világos?

De világos, értik ők ezt egészen, csak lehetetlennek tartják. Mert ők már csak tudják, hogy nem a Mindenható Isten Fia, hanem ennek az ácsnak a

fia — ahogy ők itt fogalmazzák, — akit ismerünk, és egyébként is, ő is itt élt harminc évig közöttünk. Ha kell, elsorolunk sok mindent a múltjából. Itt a családot csak azért mutatjuk be, hogy mindenki lássa, hogy mi tudjuk. — Ez nem lehet igaz, amit mondott, hazudik, sőt ez káromlás, és nem tűrhetjük következmények nélkül.

Azt olvassuk a folytatásban, hogy elkezdi Jézust lökdösni, azután kitaszigálják a falu határába egy szakadék szélére, és onnan le akarják taszítani. Az utolsó mondat így hangzik: Ő azonban elment közöttük. Még nem jött el az Ő órája. Majd eljön a halálának az órája is, de most még nincs itt. (Lk 4,18-30).

Nem tudom, érezzük-e azt a feszültséget, ami ebben a hétköznapi történetben van. Ezek az emberek kérdezik azt, hogy ki lehet Jézus valójában. Ők állapítják meg, hogy több mint egy ember. Olyanokat cselekszik, amiket még nem láttak. Olyanokat tanít, amiket még nem hallottak, és jó hallgatni, amit tanít, és rászorulunk arra, amit cselekszik. De kicsoda ő? Honnan van benne ez a bölcsesség és ez az erő, holott mi tudjuk, hogy ennek az ácsnak a fia, Máriának a fia, és ismerjük őt is évtizedek óta. Miért nem hiszik el, amit Jézus magáról mondott? Hiszen olyan sokszor hallhatták, hogy Ő kinek a fia.

Tizenkét éves volt, amikor először vitték fel a templomba. Aztán ottfelejtette magát a tudósok között. Mária és József néhány nap múlva mennek vissza, hogy megtalálják. Mária olyan szemrehányóan mondja neki: „Miért tetted ezt velünk? Apád és én nagy bánattal kerestünk.” És Jézus olyan hihetetlen finomsággal, de éllel javítja ki Máriát: „Apám és te? Nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?” Benne van ebben, hogy Mária, ezt neked kell a legjobban tudnod, hogy ki az én apám, hogy milyen csodálatos volt az a fogantatás. Ugyanakkor a folytatásban azt olvassuk: mivel még csak tizenkét éves volt, hazament velük és engedelmes volt nekik. De elhangzik egy félreérthetetlen bizonyágtétel, hogy ki az Ő Atyja. Nem az ácsnak a fia. — Az más dolog, hogy az akkori jogi szokások szerint József saját fiának tekintette, és neki meg Józsefet a törvény előtt apjának kellett tekinteni. De itt a valóságról beszél Jézus.

Vagy a megkeresztelkedésekor sokak füle hallatára kijelentette Isten: „Ő az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm. Őt hallgassátok.” Jézus pedig többször is mondta: Én nem a magam akaratát cselekszem, hanem azét, aki elküldött engem. Az én Atyám küldetésében járok, és azt mondom nektek, amit Ő üzen. — Hogy nem lehetett ezt elhinni? Mert nem tartották lehetségesnek. Mert ők már csak tudják, hogy kinek a fia. Az emberi tudatlanság és gőg felülírja a tényeket és Isten kijelentését. Ő de sokszor találkozunk ezzel az egyháztörténetben, és találkozunk ezzel ma is.

Mi tudjuk. A farizeusok is olyan sokszor mondták ezt. Amikor meggyógyította a vakon született embert, az azt mondta: nem lehet akárki ez a Jézus, Isten nem ad akárkinek ilyen hatalmat. Mire ők azt mondták: mi tudjuk,

hogy bűnös. — Olyan kedves, amit erre a meggyógyított válaszolt: én ehhez nem értek, én nem tudom, hogy bűnös vagy nem, de azt tudom, hogy vak voltam, és most látok, és Ő gyógyított meg.

Mi tudjuk, hogy ez az ácsnak a fia. És mindegy, hogy a tények mit mondanak, mindegy, hogy Ő mit mondott magáról, hogy a mindenható Isten kinek jelentette ki, az mind nem számít, ők ragaszkodnak ahhoz, amit ők gondoltak. Pedig jobbnál jobb kérdéseket tesznek fel. De ezekre a kérdésekre nem várnak választ. Ők mindjárt megadják a feleletet, mégpedig felszínes, régi tapasztalataik alapján, hogy ez az ácsnak a fia. Legalább egy kicsit gondolkozni lehetne a saját kérdéseiken: tényleg, milyen hatalommal is cselekszi Ő ezeket a nem mindennapi dolgokat? Rendkívüli ember, rendkívüli dolgokat tanít és tesz. Milyen forrásból táplálkozik ez? Gondolkozni fárasztó, némelyeknek meg szokatlan is, és így nem teszik, hanem rövidre zárják a dolgot és adnak rá egy rossz választ. Jó kérdésekre hibás feleletet. — Ez is olyan sokszor jellemez bennünket.

Jó, ha tudjuk, amit a Szentírás erről tanít, hogy a mi ős-ellenségünk, az ördög mindent elkövet, hogy lehetőleg ne jusson senki Jézus közelébe. Ne halljunk tőle vagy róla ígét, mert az hitet támaszthat a szívünkben, az megkiment minket a kárhozatból. De ha már odakerült is valaki, ne vegye komolyan, amit Jézus mondott, mert Ő többször világosan elmondta, hogy kinek a fia, és azok is hallhatták, akik ezt nem vették komolyan. Nos, éppen ez a cél: nem kell komolyan venni, hanem a tudatlan ember játssza meg a felvilágosultat és a tájékozottat, és nagy öntudattal mondjon ostobaságokat: ezt ma már nem úgy kell érteni, nem is azt mondta, nem is igaz az egészen, és nem is fontos az a mi számunkra. Sok mindennel el tudjuk ütni azt, amit Jézus mond.

Egy kórház kórtermében beszélgetnek a betegek. Valahogy szóba jön Jézus személye. A legharsányabb ember valami hihetetlen öntudattal és önbizalommal kezdi fejtegetni, hogy ezt az egész Jézus-ügyet az egyház találta ki nem is olyan régen. Ő tudja, mert olvasott egy könyvet, amit pár évvel ezelőtt írt egy amerikai regényíró, és ez dokumentálja, hogy Jézus ki valójában: megnősült, gyerekei születtek, most keresik valahol Franciaországban a késői utódait. Az egyik beteg csendesen megszólal: ő meg olvasott egy másik könyvet, amit egy szemtanú írt, aki három évig együtt élt ezzel a Jézussal, egészen a halála beálltáig ott volt mellette. Még azt is látta, hogy amikor dárdat dőfték az oldalába, onnan vizenyő és frissen megalvadt vér folyt ki. Ez meg mást ír Jézusról. — Ó, az semmi, az nem dokumentum, ez a dokumentum egy XX. századi regény. Valóban úgy van, ahogy Napóleonnak tulajdonítják ezt a mondást: „Az emberek mindent elhisznek, csak ne legyen benne a Bibliában.”

Márpedig rajtunk az segít elsősorban, ami benne van a Bibliában. Isten az Ő igéjében készítette el a megmenekedést. El egészen addig, hogy a megtanulandó igék közé tartozik a János 5,24. Jézus mondja ott: „Aki az én be-

szédemet hallja, és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van. És ítéletre sem megy, mert átment a halálból az életbe.” — Ez a két feltétel. Aki az én beszédemet hallja... — a názáretiek hallották az Ő beszédét, de nem hitték el azt, hogy Őt az Atya küldte, és Ő az Atya Fia, és a mennyei Atya által rábízott feladatokat végzi a tőle kapott teljhatalommal és erővel. Ezt már nem hitték el. És aki csak hallgatja, az ígét hallgatva fog elkárhozni. — Ez veszedelmes igazság ám: ígét hallgatva is el lehet kárhozni: ha valaki nem hiszi el azt, amit Jézus mond. Csak hallgatom, de sem az agyamig nem jut el, sem a szívembe nem szivárog be, sem az egész személyiségemet nem hatja át — mert ezt jelenti befogadni az Ő igéjét. Megáll a fülemnél. Csak hallgattam. — De aki hallgatja, és elhiszi, hogy Ő az Atya Fia és az Atya küldte Őt, annak örök élete van. — Ezt akarja megakadályozni az ördög.

Ez az ige azt mondja nekünk: aki Jézus Krisztust csupán az ács fiának tartja, az maga is csupán a földi apjának a gyermeke marad. De aki felismeri, hittel megvallja, hogy Jézus az Atya Fia, azt a mennyei Atya az Ő gyermekévé teszi.

Tehát, aki Jézust csupán az ács fiának tartja, az maga is megmarad csupán a földi apja gyermekének. És mi tudjuk, hogy ez az állapot végső soron a kárhozat. Aki azonban felismeri, elismeri, és hittel meg is vallja, hogy Ő az Isten Fia, azt Ő Isten gyermekévé teszi. A mennyei Atya Jézusra való tekintettel befogadja az ilyen hívőket fogadott gyermekeinek a családjába. Ezt így olvassuk a János 1,11-12-ben. A 11. vers szomorúan megállapítja, ami Názáretben is történt, hogy az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt. A folytatás így hangzik: „De akik befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek. Azoknak, akik az Ő nevében hisznek.”

Akik csak hallgatják, azok még nem biztos, hogy hisznek. Miközben hallgatják, aközben támadhat hit a szívükben, mert a hit hallásból van, mégpedig az Isten igéjének hallásából. De akik felismerték, hogy ki Ő, és elismerik maguk felett így úrnak, mint Isten Fiát, azok státuszváltozáson mennek keresztül: Isten gyermekeivé lesznek azok, akik az Ő nevében hittek.

Sőt Jézus még ennél élesebben fogalmaz egyszer. A János 8,37. 44-45-ben olvassuk, hogy a kor vallási vezetői dicsekedve magyarázták Jézusnak, hogy ők Ábrahám fiai és ez milyen nagy kiváltságot jelent. Azt mondja Jézus: egyáltalán nem vagytok ti Ábrahám fiai, mert meg akartok engem ölni. Ábrahám nem tett volna ilyet. Ellenben az ördögről tudjuk, hogy ő emberölő volt kezdettől fogva. Ti az ördög-atyától származtok. — Lett belőle nagy sértődés és felháborodás. Ez éles fogalmazás. Akik az ördög-atyától származnak — és a Biblia azt mondja: mindannyiunknak a romlott természete ilyen —, Isten gyermekeivé lehetnek. De az út Jézus: Aki Őt felismeri és elismeri, annak örök élete van, és nem megy az ítéletre.

Kik azok, akik erről bizonyosakká lehetnek? Azok, akik nemcsak hallanak erről, hanem átélik ezt, megtapasztalják. Nemcsak hallják a felolvasást,

hogy az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy a szegényeknek evangéliumot, a foglyoknak szabadulást hirdessek, hanem akik már saját tapasztalatukként tudják elmondani, hogy küzdöttem reménytelenül a bűneimmel, már le is mondtam arról, hogy más emberré lehetek, és akkor átéltem, hogy Krisztus megbocsátott nekem, és békességet adott. Olyan békességet, amiről addig képzeletem sem volt.

Vagy: küzdöttem a szenvedélyeimmel, vagy a rossz szokásaimmal – azok is megkötözhetnek bennünket –, és senki nem tudott segíteni rajtam, de az Úr Jézus kiszabadított a sötétség hatalmából, és kimentett a sáros fertőből – hogy a zsoltár képeit használjuk.

Aki el tudja mondani: vak voltam, önmagamat is félreismertem, másokban csak a rosszat láttam, a körülményeimet is helytelenül ítéltam meg, de Jézus megnyitotta a szememet, eljutottam helyes önismeretre, az Ő szemével látok már mindenkit, és mivel látok, el tudok igazodni az élet útvesztőjében.

Tehát nemcsak hallja, hogy Jézus a szegényeknek (ez azt jelenti: a bűnösöknek) örömhírt hirdet, a foglyoknak szabadulást, a vakoknak szemük megnyílását, és szabadon bocsátja a megkínzottakat, – hanem azt mondja: én vagyok az, akinek örömhírt hirdetett, és ez felszabadított, akit látóvá tett, akit szabaddá tett.

Aki eljut erre a felismerésre, és bizonyos lesz abban, hogy Jézus Krisztus nem az ácsnak a fia, hanem Isten Fia, az ettől kezdve így is viszonyul hozzá. Ez megváltoztatja a gondolkozását, a jellemét, az egész életét. Az ilyen ember ezzel az Isten Fiának kijáró tisztelettel beszél Jézusról és Jézushoz. Az ilyen ember egyáltalán beszél hozzá. Beszédes kapcsolatba kerül vele, és kimondhatatlan ajándéknak tekinti, hogy bármikor, bárhol megszólíthatja Őt. Az ilyen ember számára Jézus szava parancs, amit nem kell megindokolnia, nem kell megismételnie, mert az ilyen megszabadult ember hálás azért, hogy az tanácsolja és vezeti őt, aki mindenkinél jobban szereti ezen a földön. Az ilyen ember megtanul bízni benne feltétel nélkül. Egészen rábízta magát, a szeretteit, az egyházát, az országát, a népét, mert tudja: aki így szeretett minket, annak adatott minden hatalom mennyen és földön. És jobban bízik Isten Fiában, a szabadító Jézusban, mint a pénznek, az összeköttetéseknek, a rutinnak, a tapasztalatnak, a szerencsének az erejében. Nem is jobban, hanem csak benne bízunk. És ez a bizalom soha nem szégyeníti meg az embert.

A Máté 13. fejezetéből olvastuk ezt a názáreti jelenetet. Innentől kezdve csaknem mindegyik fejezetben van olyan jelenet, ahol valaki rácsodálkozik Jézusra, felismeri és elismeri azt, hogy Ő Isten Fia. A következő részben van az a történet, amikor éjjel a tengeren jár, s megijednek tőle. Ő megszólítja a tanítványait és a végén azt mondják: Bizony, Isten Fia vagy te! Utána Péter kapja a kijelentést: te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. A sor végén meg egy pogány katonatiszt jut el ugyanerre a felismerésre, és ki is mondja ott az ő

pogány római társai füle hallatára: Bizony, ez Isten Fia volt — akit tudniillik keresztre feszítettek.

Aki erre a felismerésre eljut, az valóban magától a Szentlélektől kezd Jézushoz így viszonyulni. Az ilyeneket már nem ez a szálnalmas, nevetséges góg jellemzi, hogy *mi tudjuk*, hogy az ácsnak a fia, nem az előítéleteik kötözik meg őket, hanem Isten kijelentése szabadítja meg őket az előítéleteiktől, és igazi, helyes Krisztus-ismeretre jutnak.

Hadd kérdezzem most, egészen személyesen: te kinek hiszed Őt? Kinek a fia Jézus? Annak az ácsnak a fia, vagy Isten Fia? — és most ne a Káté-t mondjuk fel. Aki erre a kérdésre becsületesen akar válaszolni, annak konkrét kérdésekre kell felelnie:

- Miről beszélgettél ma Jézussal, és mennyit? Ma több időnk volt, mint a hét többi napján.

- Mit mondott neked utoljára? El tudnád mondani nekünk is azt az ígét, amit utoljára megértettél?

- Mikor hívtál utoljára valakit Őhozzá?

- Mit fogsz másképp csinálni, amikor innen hazamész, mert valamit az Ő igéjéből magadra vettél?.

Meddig jut el az, amit Ő mond? Csak a fülünkig, vagy átformálja az értelmünket, a gondolkozásunkat is, új jellemmel ajándékoz meg. Ő ezt akarja. Ez nemcsak valami formai dolog, hogy ennek vagy annak vallom Őt, hogy az ács fia, vagy Isten Fia. Mert aki felismeri, hogy Ő ki, az elismeri maga fölött Úrnak, megtanul hozzá így viszonyulni, és annak az életébe beleárad az az élet, ami elvehetetlen, ami túléli a halálunkat is.

Akik ezt az életet kapták, azoknak a Jelenések könyve utolsó fejezete (Jel 21,7) szerint majd ama napon a mindenható Isten ezt fogja mondani: „Aki győz, örökölni fog mindent (erről másutt is van szó, hogy Krisztus örökostársai és a mennyei Atya örökösei lehetünk), és annak Istene leszek, ő pedig fiam lesz.” — Ilyen nyomorultak, mint mi vagyunk.

Ez a perspektíva várja azokat, akik nem mondják tudatlanul, de gógösen, hogy ez az ács fia, hanem akik annak tartják Jézust, akinek Ő magát kijelentette. Attól kezdve így is követik, és nem háborodnak fel semmin sem, mint Názáretben, hanem átélik azt, amit Jézus mondott: „Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is, és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” (Jn 12,26).

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, szomorú igazságnak tartjuk ezt, hogy bűnös természetünk miatt mindnyájan az ördög-atyától származunk. De magasztalunk azért, mert te lehetővé tetted a hazatérést.

Köszönjük, hogy utat készítettél a mi otthagytott mennyei Atyánkhoz. Sőt köszönjük, hogy te magad vagy ez az út.

KINEK A FIA?

Könyörülj rajtunk, hadd döbbenjünk rá mindnyájan arra, hogy mi hiányzik még az életünkből, és a te mérhetetlen gazdagságoddal pótolj ki azt kegyelmesen.

Könyörgünk hozzád most egy leányért, aki idegen országban élet és halál között van. Légy irgalmas, te állj meg a betegágyánál, s engedd, hogy egész családja megtapasztalja a te szeretetedet és hatalmadat.

Könyörgünk két testvérünkért, akik súlyos műtét előtt állnak. Hadd tapasztalják meg ők is a te gyöngéd szeretetedet, gyógyító kegyelmedet.

Eléd hozzuk mindnyájan a magunk személyes gondjait, terheit, félelmeit, kételyeit. Szeretnénk a kérdéseinket neked feltenni, és amit te válaszolsz, azt elfogadni. Órizz meg attól, hogy magunk adjunk silány, nem érdemi feleleteket a kérdéseinkre.

Kérünk, tedd szomjassá lelkünket, hogy vágyakozzunk a te igédre. Legyen a te igéd valóban a mi lábaink szövéténeke.

Köszönjük, hogy valóban mindig és mindenütt beszélhetünk veled. Köszönjük, hogy a beléd vetett reménység nem szégyenít meg.

Segíts most ebben a csendben elmondani azt, ami a szívünkön van.

Ámen.

288. ének a 316. dicséret dallamára: Az Istennek szent angyala.

1. E világnak fényessége,
és szenteknek idvessége,
Krisztus Jézus, egy reménye,
Mennynek, földnek teremője!

4. Alázatosan könyörgünk
Buzgó szívből esedezünk:
Légy minékünk segítségünk
Mert jól látod, mely sok bűnünk.

2. Kegyetlen halált meggyőzéd,
Ördög hatalmát el vévéd,
Pokol torkát bérekesztéd,
Bűnünket rólunk el vévéd.

5. Add Szentlelked ajándékát.
Örök életnek jutalmát,
Engeszteld Atyád haragját,
Láthassuk Ő szent irgalmát.

3. Te általad megváltattunk,
Te általad szabadultunk,
Te általad Igazultunk,
Te általad megtartattunk.

6. Te vagy mennyország kapuja,
és idvességnek ajtaja,
Bűnösöknek szószólója,
És csak egy közbenjárója.

7. Dicsőség légyen Atyának,
Tenéked, ő szent Fiának,
és a mi Vigasztalónknak,
A teljes Szentháromságnak.